

ØJNENE OVER MUNDBINDET

Af Mikkel Stolt

Jeg kunne ikke se hendes øjne til at begynde med, selvom jeg gerne ville. Som mange mennesker, og måske især kvinder, gør, syntes hun sikkert, at hun så bedre ud med solbriller. Det gælder jo også for rigtig mange – måske endda for de fleste. Men da hun også havde mundbind på, var det måske lige i overkanten, og det følte hun nok også nu, for hun tog hånden op og flyttede brillerne op i panden. Op i det mørke hår, som vist nok ikke var blevet vasket i en lille uges tid. At jeg var klar over dét, viste sig som en lille flakken med øjnene hos hende. Eller rettere: Hun blev ved bevægelsen bevidst om, at håret var fedtet, og at jeg nok så det. Jeg kiggede dog slet ikke på hendes hår, jeg kiggede hende i øjnene, for jeg var nødt til at vurdere, hvis side hun var på. Men mens hun kiggede på mig, flakkede øjnene lidt – eller det hedder måske ikke at flakke, for det var ikke fordi, hun kiggede fra side til side eller kiggede undskyldende ned. Nej, hun kiggede på mig, men det var som om, at der kom en trækning omkring øjnene. Måske var ikke i selve øjnene, men i hudens muskler rundt omkring, eller måske var det pupillen, der lige trak sig lidt sammen, fordi hun fjernede den beskyttelse, som solbrillerne havde udgjort. Det var nu en grå og trist januardag, så farven stod heller ikke stærkt frem, men mon ikke hun havde lyseblå øjne? Eller var de grå? Først og fremmest var de dog frygtsomme, for hun stod jo også og var i tvivl om, hvis side *jeg* var på i denne kotrovers. Og lidt efter kunne jeg se, at øjnene blev trætte, som om hun pludselig blev klar over, at den her situation havde hun stået i lige lovlig mange gange de sidste mange måneder.

© Mikkel Stolt, 2021

Skrevet som en øvelse på Danske Forfatterforenings kursus om at afprøve det "proust'ske" rum.